

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 40602-07-15

בפני: כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק

בעניין:

מדינת ישראל

על ידי ב"כ עו"ד אליזבט ברנר-אברהם, פמ"ד פלילי

המאשימה

נגד

אוריאל וקאחי (קטין), ת.ז. 315561381

על ידי ב"כ עו"ד יפית וייסבוך

הנאשם

ג ז ר - ד ין

ס. הנשיא רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד:

1. במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים, תוקן כתב האישום המקורי שהוגש כנגד הנאשם, הוא הודה בעובדות שבכתב האישום המתוקן ובהתאם נקבע, כי עבר מספר רב של עבירות מין בשני קטינים. הסדר הטיעון כלל גם הסכמה לפיה המאשימה תגביל עתירתה לעונש מאסר בפועל של 5 שנים ואילו ההגנה לא תהיה מוגבלת בטיעוניה.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי הנאשם (יליד 20/08/1996) היה שכנם של י.מ. (קטין, יליד 17/02/2002) ו-י.ב. (קטין, יליד 04/03/2002), ונהג לפגוש אותם במקומות שונים בשכונת מגוריהם באשדוד.

במסגרת האישום הראשון של כתב האישום המתוקן הנאשם הודה, כי החל מחודש דצמבר 2013, או בסמוך לכך, עת י.מ. היה בתחילת כיתה ו' או בסוף כיתה ה', ועד לחודש ינואר 2015, בימי שבת בבוקר, ולעיתים אף באמצע השבוע בשעות הערב, הוא ביצע בי.מ. מעשים מגונים, גרם מעשי סדום ומעשי סדום, שלא בהסכמתו החופשית. כך, במספר רב של פעמים, במועדים שונים, בחורשה, הפשיט הנאשם את מכנסיו ותחתוניו של י.מ. והחדיר אצבעות ידו לפי הטבעת של י.מ.; בחלק מהמקרים, לאחר שהחדיר אצבעו לפי הטבעת של י.מ., גם סובב הנאשם את אצבעותיו בתוך פי הטבעת וגרם ל-י.מ. לכאבים; במספר רב של פעמים, במועדים שונים, בחורשה, לאחר שהפשיט את י.מ. ממכנסיו ותחתוניו, היה הנאשם מסובב את י.מ. וכאשר היה עם גבו אל הנאשם, כשהוא

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 40602-07-15

בפני: כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק

מכופף, היה הנאשם מחדיר את איבר מינו לתוך פי הטבעת שלו. כתוצאה ממעשיו, נגרמו ל-י.מ. כאבים ודימומים בפי הטבעת; בחלק מהמקרים היה הנאשם יורק, מורח את איבר מינו ברוק, ולאחר מכן מחדיר את איבר מינו לתוך פי הטבעת של י.מ.; במספר רב של פעמים, במועדים שונים, בחורשה, לאחר שהנאשם התפשט, הוא היה אוחז בראשו של י.מ. ודורש ממנו ש"ימצוץ לו". הנאשם היה מקרב את ראשו של י.מ. לעבר איבר מינו ומחדיר את איבר המין לפיו של י.מ., עד ש-י.מ. חש שהוא נחנק ועומד להקיא; במספר פעמים, במועדים שונים, בחורשה, לאחר שהנאשם הפשיט את י.מ. ממכנסיו ותחתוניו, היה הנאשם מתכופף לעבר איבר מינו של י.מ. ומוצץ את איבר המין; במספר רב של פעמים, במועדים שונים, בחורשה, לאחר שהנאשם התפשט, הוא היה דורש מי.מ. לבצע בו מעשה אוננות. ואכן, י.מ. היה אוחז באיבר מינו של הנאשם ומבצע בו מעשה אוננות, עד שהנאשם היה מגיע לסיפוק; בחלק מהפעמים היה הנאשם מלקק את פי הטבעת של י.מ. וגורם לו לכאבים; ובחלק מהמקרים צפו הנאשם וי.מ. בסרטים פורנוגרפיים.

בחלק מהאירועים, כאשר י.מ. היה מתנגד למעשיו של הנאשם, היה הנאשם מכה אותו. במספר מקרים, במהלך האירועים המתוארים, דרש הנאשם מ-י.מ. להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של הנאשם.

בנוסף לכל זאת, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה אך במהלך התקופה הנ"ל ובטרם חגג י.מ. בר-מצווה, לקח הנאשם את י.מ., י.ב. ואת א.א. (קטין, יליד 17/03/2004) אל ביתו, והורה לא.א. לעמוד בחלון ולהודיע לו כאשר אביו מגיע. אז הכניס הנאשם את י.מ. ואת י.ב. לאחד מחדרי הבית, הפשיט אותם, והורה ל-י.ב. לשכב על המיטה על בטנו. אז הורה הנאשם ל-י.מ. לשכב על י.ב. ולהחדיר את איבר מינו לתוך פי הטבעת של י.ב. י.מ. עשה כאמור, ובעודו שוכב על י.ב., נשכב הנאשם עליו והחדיר את איבר מינו לתוך פי הטבעת של י.מ. בשלב מסוים אמר הנאשם ל-י.מ. "לזוז", ואז החדיר את איבר מינו לתוך פי הטבעת של י.ב.

נוכח מעשים אלה, שבוצעו בי.מ. שלא בהסכמתו החופשית ובעת שטרם מלאו לו 16 שנים, נקבע, כי הנאשם עבר עבירות של מעשים מגונים - מספר רב של עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977; מעשה סדום - מספר רב של עבירות לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; גרם מעשה סדום - מספר רב של מעשים לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) בצירוף סעיף 350 לחוק העונשין; תקיפה סתם - מספר עבירות לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 40602-07-15

בפני: כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק

במסגרת האישום השני הודה הנאשם, כי במספר הזדמנויות, במועדים שונים, החל מחודש דצמבר 2013 או בסמוך לכך, ועד לחודש ינואר 2015, ביצע ב-י.ב. מעשים מיניים שונים, ובכלל זה מעשים מגונים, גרם מעשי סדום ומעשי סדום, שלא בהסכמתו החופשית. כך, למשל, באחד המקרים, במועד שאינו ידוע, כאשר י.ב. היה בשכונה יחד עם י.מ., אמר להם הנאשם "בואו אתי, יש לי תרנגולות". השניים הלכו עם הנאשם, ולאחר שהראה להם תרנגולות, הוא לקח אותם לחורשה; התפשט; הפשיט בכוח את י.ב. ממכנסיו ותחתוניו, תוך שהוא קורע את חגורת מכנסיו, ונגע באמצעות ידיו באיבר מינו של י.ב., בישיבתו ובפי הטבעת שלו. לאחר מכן, נעמד הנאשם מאחורי י.ב., התכופף והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של י.ב. באותו אירוע גם הכניס הנאשם את איבר מינו של י.ב. לתוך פיו. בשלב מסוים, ברח י.ב. מהמקום, ואז הכניס הנאשם את איבר מינו של י.מ. לתוך פיו; במהלך חודש ספטמבר או אוקטובר 2014, אחז הנאשם בידו של י.ב. ולקח אותו עמו אל החורשה. שם התפשט הנאשם והפשיט את י.ב. ממכנסיו ותחתוניו, נעמד מאחוריו וניסה להחדיר את איבר מינו לתוך פי הטבעת של י.ב. בנוסף, החדיר הנאשם את איבר מינו של י.ב. לתוך פיו; במספר הזדמנויות, במועדים שונים, הורה הנאשם ל-י.ב. לא לספר על המעשים שביצע.

נוכח מעשים אלה, שבוצעו ב-י.ב. בעת שטרם מלאו לו 16 שנים ושלא בהסכמתו החופשית, נקבע כי עבר עבירות של מעשים מגונים – מספר רב של עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; מעשה סדום – מספר עבירות לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; גרם מעשה סדום – מספר רב של מעשים לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; בצירוף סעיף 350 לחוק העונשין; וניסיון למעשה סדום – עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

2. שירות המבחן לנוער הגיש תסקיר על הנאשם ממנו עולה, כי הוא כיום כבן 19.9, הצעיר מבין ארבעה אחים במשפחה דתית-חרדית. ההיסטוריה הלימודית שלו מאופיינת במעבר בין מסגרות החל מכיתה ז', נוכח קשיי קשב וריכוז ובעיות התנהגות. לאחר 11 שנות לימוד, נשר מהמסגרת והחל לעבוד בעבודות מזדמנות. החל משנת 2011 מוכר הנאשם לשירותי הרווחה, כאשר במסגרת הטיפול הופנה לאגף השיקום ונקבעו לו 36 אחוזי נכות בגין מצבו הבריאותי.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 40602-07-15

בפני: כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק

לאורך השנים עבר הנאשם הערכות פסיכולוגיות, אשר הצביעו על תפקוד אינטלקטואלי בטווח הנמוך של הממוצע, עם פער מובהק בין התחום המילולי, שהינו ממוצע, לעומת התחום הביצועי, שהינו נמוך. מבחינה רגשית, עלה מההערכות כי הנאשם סובל ממצוקה רגשית עמוקה ותחושת דחייה, אשר משפיעות על יכולותיו להבין סיטואציות ולקבל החלטות. הוא אובחן על ידי פסיכיאטר כסובל מבעיות לימודיות, מיניות, ואישיותיות. בין היתר, וכבר בשנת 2013, הוערך הנאשם כמי שיש חשש שסובל מקיומה של סטייה מינית מסוג פדופיליה הומוסקסואלית. ההתרשמות הייתה שהנאשם מוצף בדחפים מיניים, אותם מתקשה לווסת, והומלץ על מענה טיפולי נרחב ומקיף תוך שמירה על מוגנות. הובהר, כי רמת הסיכון של הנאשם לביצוע פגיעות מיניות נוספות, הינה גבוהה ביותר. לכן, במהלך שנת 2014, עבר הנאשם טיפול מיני-חברתי במסגרת "שיחה" (נערך על ידי הגברת לימור ברן), ונערכו לו 21 מפגשים שעסקו בהתנהגות המינית, עם מתן דגש על הפגיעה המינית, הבנת מצבי סיכון, ניהול פנטזיות אסורות, רכישת שליטה על התנהגות מינית, ולמידת אלטרנטיבות. בנוסף, נבנתה עבורו תוכנית מוגנות, ונעשה ניסיון לסייע לנאשם להשתלב במסגרת חוץ ביתית. תחילה, שיתפו הנאשם ואביו פעולה עם רשויות הרווחה, אולם הורי הנאשם התקשו להבין את הקשיים של בנם, ואת הצורך במסגרת המותאמת לצרכיו, והתמקדו באופיין של המסגרות שהוצעו לו מההיבט הדתי, ההורים גם לא שיתפו פעולה עם ההמלצות הפסיכיאטריות שניתנו בעניינו לאורך השנים.

הנאשם דיווח לשירות המבחן, כי החל מגיל צעיר חווה פגיעות מיניות רבות, ולא קבל מענה טיפולי הולם. לדבריו, גם במסגרת הכלא הוא עובר התעללות מינית ונפשית קשה. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן במלואן, קבל אחריות על מעשיו והביע חרטה עמוקה עליהם. הוא חש ייסורי מצפון וחרטה, והביע תקווה שהקטינים בהם פגע מקבלים טיפול. אמנם, לדבריו, הגשת התלונה סייעה לו לחדול ממעשיו, אולם גם הביע חשש כי במידה ולא יקבל טיפול הוא עלול לחזור על מעשי העבירות. לכן הביע מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי לפוגעים מינית.

בסיום התסקיר ציין שירות המבחן:

"לאור האמור לעיל, ובשל ההתרשמות כי מדובר בצעיר המצוי בסיכון גבוה, בעל קשיים אובייקטיביים, רקע נפשי מורכב, דחפים מיניים מוגברים, וסטייה מינית פדופילית, אין לנו המלצה טיפולית בעניינו. תקווה אנו כי המוטיבציה שמביע להשתלב בהתערבות טיפולית ייעודית לפוגעים מינית, תתמש במסגרת שהותו במאסר."

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 40602-07-15

בפני: כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק

3. שירות המבחן הכין גם תסקירים על נפגעי העבירה, וכדי להגן על פרטיותם נציין רק את עיקרי הדברים המפורטים בהם.

באשר לי.מ, התסקיר בעניינו נכתב בעקבות שיחה עם אמו, כאשר י.מ עצמו בקש לא להגיע למפגש בשל קשיים רגשיים ושלה מכתב לבית המשפט, אשר בקש שיצורף לתסקיר. שירות המבחן מצא בעניינו, כי הפגיעה הממושכת שעבר, השאירה אותה בכל תחום בחייו. התנהגותו ואמירותיו על עתידו, מדאיגות ביותר את סביבתו ואת משפחתו, כאשר את הקשיים אותם הוא חווה, ניתן לראות בדרך האוטנטית ביותר דרך המכתב שכתב לבית המשפט. משפחתו וגורמי הטיפול מביעים חשש באשר לעתידו ומציינים כי יש צורך בליווי וטיפול לאורך שנים ארוכות.

במכתב ששלח י.מ לבית המשפט עולה הסבל הרב שהוא מנת חלקו מאז עבר את ההתעללות המינית. י.מ מתאר השפלה ממושכת (עד היום), כאבים ועוגמת נפש, פחד מפני העתיד, צער וסבל בכל רגע של חייו. לדבריו, הנאשם הרס את חייו והוא הביע תקווה כי יענש בכל חומרת הדין (על כך עוד להלן, לאור טענות ההגנה שמצבו הקשה של י.מ אינו תוצאה של מעשי הנאשם, בהכרח, שכן עבר התעללות מצד אדם נוסף).

אשר לי.ב, הרי שגם התסקיר לגביו נעשה ללא פגישה עם הקטין, אלא עם הוריו בלבד. גם לגביו ציין שירות המבחן, כי הפגיעה המינית הממושכת שעבר, וחשיפתה, בעלות השלכות קשות ביותר על הקטין הנפגע, בכל מישורי החיים – לימודי, חברתי, רגשי, ונפשי. הנאשם ניצל את חולשותיו של י.ב ופגע בו, כאשר הפגיעה נעצרה רק לאחר החשיפה שנעשתה על יד י.מ.

כיום סובל י.ב ממגוון בעיות, והוא אף משלם מחיר על פרסום הפגיעה בו בקהילה החרדית, הקטנה והסגורה, בה הוא חי.

לגבי שני המתלוננים מציין שירות המבחן, כי יש לקוות שענישה ראויה ובצדה פיצוי כספי, יוכלו, ולו במעט, להביא נחמה לנפגעים ולבני משפחתם.

4. במסגרת טיעוניה לעונש, הדגישה התובעת המלומדה, עו"ד ברנר-אברהם, את החומרה הרבה שבמעשי הנאשם, אשר פגע לאורך תקופה ממושכת בשני קטינים הצעירים ממנו בשש שנים. לדבריה, בזמן הפגיעה, פער הגילאים היה משמעותי ביותר, הן בהתפתחות האישית של כל קטין – נפגע, והן בהתפתחות של הנאשם.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 40602-07-15

בפני: כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק

התובעת הסכימה, כי אכן, חלק מהמקרים בוצעו על ידי הנאשם בעת שהיה קטין, אבל מדובר בגיל בו היה מספיק בוגר כדי להבין את החומרה שבמעשיו, ואת האיסור החמור לעשות אותם. יתרה מכך, מהמסמכים שהוגשו על ידי ההגנה עולה במפורש, כי הנאשם היה במסגרת טיפולית בעת שבצע את המעשים נשוא כתב האישום, כך שברור שגם הנאשם עצמו היה מודע לפסול שבמעשים ולחומרתם. להבנתה, העובדה שמערכת הרווחה, שניסתה להתמודד עם התנהגויותיו השליליות של הנאשם, לא הצליחה בכך, והעובדה שהורי הנאשם לא סייעו בהתמודדויות עם הטיפולים שעבר, אין בהם כדי לפטור את הנאשם מאחריותו למעשים הקשים שבצע.

חומרה נוספת יש לראות, לטענת התביעה, בכך שהנאשם בצע מגוון של מעשים, לאורך תקופה לא קצרה, בשני מתלוננים. בין היתר היו מעשים שנעשו בכוח ובאלימות, והיה בהם כדי לפגוע פגיעה קשה בשני המתלוננים. גם אם י.מ. נפגע על ידי אדם נוסף, וגם אם אין לייחס את מלוא הפגיעה בו לנאשם, עדיין לא יכול להיות ספק, כי חלק משמעותי ביותר מהפגיעה צריך להיות מיוחס לנאשם.

לאור הסדר הטיעון, במסגרתו הגבילה את התביעה את עתירתה לעונש מאסר בפועל של חמש שנים, בקשה התובעת להטיל על הנאשם את מלוא התקופה האפשרית, היינו חמש שנות מאסר בפועל, בנוסף לעונשים הנלווים של מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים. התובעת ציינה, כי התביעה מודעת לכך שמדובר בעונש המצוי ברף הנמוך של הענישה הראויה במקרים דומים, אך זהו העונש הראוי, לעמדת התביעה, נוכח נסיבותיו המיוחדות של הנאשם. לעניין זה לקחה התביעה בחשבון את חוות הדעת של ד"ר פוקס שהוגשה בעניינו של הנאשם מטעם ההגנה (להלן); את הניסיונות הטיפוליים שנעשו עם הנאשם לאורך השנים, כאשר ייתכן והרשויות היו יכולות לעשות מאמץ נוסף, חרף ההתנגדות וחוסר שיתוף הפעולה של הנאשם ומשפחתו בשלבים כאלה ואחרים; ואת העובדה, כי חלק מהמעשים נעשו בעת שהנאשם היה קטין, ועד שהגיע לגיל 18 וחצי, כך שלפי התיקון לחוק הנוער הוא נדון בבית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לנוער.

5. במסגרת ראיותיה לעונש, הגישה ההגנה חוות דעת פסיכיאטרית של ד"ר מנדל פוקס, שהוכנה על הנאשם בינואר 2016. מחוות הדעת עולה, כי הנאשם סובל מהפרעת קשב וריכוז, הפרעה באישיות גבולית, והפרעה פראפילית מסוג פדופיליה. אמנם, הוא איננו סובל ממחלת נפש במובן המשפטי, ועל כן הוא אחראי למעשים המיוחסים לו בכתב האישום, אולם יחד עם זאת, להערכתנו לא ניתן להתעלם מהשפעת ההפרעות הנפשיות על התנהגותו הכללית של הנאשם, כולל התנהגותו במעשים נשוא כתב האישום, בין היתר, כיוון שלא טופל כפי שהיה דרוש.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 40602-07-15

בפני: כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק

בנוסף ציין ד"ר פוקס, כי בשל מצבים דכאוניים, כחלק מהתסמינים של ההפרעות בהן לוקה הנאשם, קיימת סכנה להתנהגות אובדנית אימפולסיבית מצדו, בעיקר בתנאי שהייתו בכלא, באגף סגור של טעוני הגנה. לכן המליץ ד"ר פוקס על "טיפול משולב תרופתי ופסיכותרופי במסגרת מובנית תואמת לבעיותיו הנפשיות, כולל התנהגותו המינית ולמנוע סיכון אובדני. כדאי שיחזור על הבדיקות כדי לבדוק אפשרות לזריקת דקפפטיל".

מחקירתו הנגדית של ד"ר פוקס עלה, כי הוא לא היה מודע לתסקיר שירות המבחן ועל כן גם לא ידע, כי הנאשם עבר טיפול של 21 מפגשים במשך תקופה לא קצרה, וכי חרף הטיפול המשיך לבצע מעשים מיניים דוגמת אלה מפורטים בכתב האישום. ד"ר פוקס ציין בעדותו, כי הוא זוכר רק שהנאשם לא קיבל טיפול תרופתי, תוך שאף לא היה מודע לכך שהיה זה הנאשם, בסיוע בני משפחתו, אשר מנעו את קבלת הטיפול התרופתי עליו הומלץ, עוד בשנת 2013.

6. כן הגישה הסגורית במסגרת הראיות לעונש, אסופת מסמכים (8 במספר) וביניהם, מכתב מיום 30/10/2012 מהעו"ס במוסד "אוהל אשר", אשר נכתב אל לשכת הרווחה באשדוד, ובו נכתב, כי הנאשם חשף מעשים מיניים שהוא מבצע בילדים קטנים באיזור מגוריו, ואף חשף, כי הוא מעוניין בטיפול. עוד נכתב, כי המעשים נעשים במשך למעלה משנתיים (היינו משנת 2010!), וכי לטענת הנאשם הוא משלם לילדים כסף מועט ואז משכנע אותם לבוא לביתו, ושם עושה בהם כחפצו. הומלץ במכתב על טיפול אינטנסיבי לנאשם, וציין, כי הנאשם הצהיר על כוונתו להשתנות ועל נכונותו לעשות כל המוטל עליו לצורך זה.

כבר כאן נציין, כי כתב האישום מייחס לנאשם עבירות מדצמבר 2013 בלבד, כאשר הנאשם טען בפני שירות המבחן, כי מעבר למעשים נשוא כתב האישום לא ביצע עבירות דומות בעבר, וזאת בניגוד גמור לנאמר במכתב הנ"ל. יתרה מכך, לא רק שהנאשם לא השתנה, חרף הצהרותיו, כאמור במכתב, אלא גם סירב לקבל את הטיפולים שהוצעו לו.

כן, צורף מכתב מהרשות העירונית למאבק בהתמכרויות ואלימות באשדוד, מיום 17/07/2013, המופנה אף הוא לעו"ס באגף הרווחה, וגם בו מצויין, כי הנאשם חשף "כי הוא ממשיך להתעסק עם ילדים. סיפר על ילד בן 8 שהטריד אותו מינית... אמר שלא שולט בהתנהגות שלו, ביצר שלו, יודע שעושה דברים אסורים, אך מתקשה להימנע מכך".

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 40602-07-15

בפני: כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק

גם במכתב זה אנו מתקשים לראות כיצד האמור בו יכול להקל בעונשו של הנאשם. אמנם הוא דיווח על מעשים מיניים שהוא מבצע לרשות, ואמנם הרשויות לא הצליחו למנוע ממנו להמשיך ולבצע את המעשים הקשים, אולם אין בכל אלה כדי לפטור את הנאשם מאחריות למעשיו, במיוחד לאחר שהוא יודע שהם אסורים; ביקש עזרה להפסיק אותם; וסירב, בסופו של דבר, לקבל את הטיפולים שהוצעו לו; ולא שיתף פעולה כדי למנוע המשך הפגיעות על ידו. כל זאת מעבר להבנה, כי בניגוד להצהרותיו על היקף העבירות שביצע (בפני שירות המבחן), הרי שהיקף מעשיו גדול בהרבה ממה שהודה בו בכתב האישום. כמובן שהנאשם איננו נותן את הדין אלא על המעשים נשוא כתב האישום, אבל על חומרת הסטייה המינית שלו ניתן ללמוד גם מכך שהמעשים אינם מהעת האחרונה.

מכתב נוסף שצורף הינו מיום 10/02/2014, דהיינו במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום, ואף הוא נכתב על ידי עו"ס באגף הרווחה של עיריית אשדוד, ועניינו, ניסיונות השמתו של הנאשם במוסדות שונים. נרשם במכתב, בין היתר, כי מוסדות כגון "חברותא" סרבו לקבל את הנאשם, שכן הם חסרים את הכלים לסייע לו בהתאם לצרכיו; וכי המוסד אליו המשפחה בקשה לשלוח את הנאשם ("דרכי הלל") איננו מוסד מוכר, איננו מפוקח על ידי משרד הרווחה, וכלל איננו מסגרת טיפולית, כך שאינו יכול לתת את המענה הטיפולי לו זקוק הנאשם.

ממכתב זה אפשר ללמוד, כי הייתה פנייה אל בית המשפט בעניין השמתו של הנאשם (להלן בטיעוני הסנגורית).

מסמך נוסף שצורף הינו הכרזת הנאשם כחייב מוגבל בשל חוב בתיקי הוצל"פ שצבר על סך של 55,284 ₪ (החלטה מיום 02/04/2016, שניתנה תוך כדי מעצרו, נשוא התיק שבפנינו); מסמך אחר עניינו סירוב הצבא לגייס את הנאשם; צורף גם אישור על תשלומי קיצבאות לאבי הנאשם, עבור בנו, מטעם המל"ל, במהלך שנת 2014, ואישור הזכאות לשנת 2016; ואף צורפו שתי הודעות מטעם משטרת ישראל, האחת מיום 11/09/2013 והשנייה מיום 05/03/2014, שלא להעמיד את הנאשם לדין – בפעם הראשונה בגין עבירה של מעשה מגונה בקטין, ובפעם השנייה בגין עבירה של מעשה מגונה בפני קטין. צוין, כי התיקים נסגרו מחוסר ראיות, והצדדים הסכימו (במהלך הדיון), כי לא היו ראיות מאחר והמתלוננים בתיקים אלה, סרבו להתלונן.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 40602-07-15

בפני: כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק

נדמה, כי התנהלות הרשויות עם הנאשם לאורך השנים, הן רשויות הרווחה למיניהן והן משטרת ישראל, כאשר בחרו בדרך הטיפולית, ולא בדרך העונשית, לא עצרה את הנאשם, ובמקום שיתגייס להליך הטיפולי; במקום שיטול את התרופות; ובמקום שישתדל לשתף פעולה עם המוסדות השונים אליהם הופנה, הוא המשיך במעשים המינייים האסורים. חרף מגבלותיו של הנאשם, שאין עליהן מחלוקת, אין גם מחלוקת שהוא אחראי למעשיו, ושיכול היה להימנע מלהמשיך ולבצע עבירות, לו אך היה משתף פעולה במסגרות הטיפוליות השונות.

7. הסנגורית אף העידה, לעניין העונש, את אביו של הנאשם, אשר בניגוד לאמור בתסקיר, לפיו הורי הנאשם לא שתפו פעולה עם הרשויות השונות, והתמקדו בחשיבות מציאת מוסד דתי לנאשם, לאו דווקא מוסד טיפולי, ציין, כי המשפחה דאגה לו למסגרות טיפוליות; וכי "אחרי שגילו לו את הבעיה שלו" הוא עבר טיפול אצל פסיכיאטר מטעם הרווחה. האב ביקש להתחשב בבן ובבעיותיו, ולהכניס אותו למסגרת טיפולית.

8. בטיעוניה לעונש הדגישה הסנגורית המלומדה, עו"ד וייסבוק, כי העונש לו ראוי הנאשם, בנסיבותיו, נמוך בהרבה מהעונש לו עותרת התביעה. כן בקשה, כי בכל מקרה, ימליץ בית המשפט, שהנאשם ירצה את העונש שבסופו של דבר ייגזר עליו, בכלא חרמון, כיוון שזהו המקום היחיד, במסגרת שב"ס, בו ניתן לתת מענה לצרכיו.

הסנגורית הוסיפה, כי בהתאם לכתב האישום המתוקן, תקופת ביצוע העבירות מצומצמת לשנה וחודשיים – מדצמבר 2013 ועד ינואר 2015, מתוכם כתשעה חודשים היה הנאשם קטין. שנים לפני שהוגש כתב האישום סיפר הנאשם בעצמו לגורמים הטיפוליים, בפנימייה בה שהה, על מעשים שהוא מבצע, וביקש עזרה. התיק המשטרתית שנפתח בעקבות זאת, נסגר; הוא נזרק מהפנימייה, ומאז, כמעט לאורך כל התקופה, נותר ללא מסגרת, לאחר שרשויות הרווחה באשדוד כשלו בניסיונותיהם למצוא מסגרת מתאימה עבורו. גם הפנייה לבית משפט לנוער, להוצאת צו השגחה במסגרת תיק נזקקות שנפתח לנאשם, לא עלה יפה, ולא נמצאה מסגרת הולמת לנאשם. אפילו הטיפול שקיבל הנאשם אצל פסיכולוגית, לאחר שהוכרז כנכה הזכאי לקצבה, לא עלה יפה. דווקא היום, לדבריה, זוכה הנאשם לטיפול פסיכיאטרי במסגרת שב"ס (אם כי בעקבות עתירה שהוגשה), ומצבו משתפר. יתכן, להבנתה, כי בגילו הבגיר היום יש לנאשם את הכוחות לטפל בעצמו, במידה ויוכנס למסגרות המתאימות.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 40602-07-15

בפני: כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק

הסנגורית הדגישה, כי "... הוא ביקש עזרה, אבל לא עזרו לו, לא עזרו לו מספיק, וזה שהוא יושב בבית מסוף שנת 2012 בלי שנמצאה לו מסגרת לימודית, או פנימיה מתאימה, אז אין פלא שקרו המקרים האלה". להבנתה, על בית המשפט לתת משקל רב לרצונו של הנאשם לקבל טיפול, לאורך שנים, ולכשלון המערכת במציאת מסגרת טיפולית מתאימה לו. עוד בקשה להתחשב בהודאת הנאשם; בכך שחסך עדותם של המתלוננים; ובכך שלא כל הפגיעה בי.מ הינה כתוצאה ממעשי הנאשם. לעניין זה הגישה הסנגורית בקשה להוספת ראיה לעונש, לאחר סיום טענות הצדדים, ובטרם מתן גזר הדין. הסנגורית בקשה להתחשב לקולא בכך, שבמהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום ואף לאחריה, נפגע י.מ על ידי נאשם נוסף (קטין) במסגרת תפ"ח 40211-07-15, שם הודה הנאשם האחר, כי פגע בי.מ מאז תחילת שנת 2014 ועד לחודש מאי 2015 (עניינו טרם הסתיים, והתיק הנ"ל קבוע לטיעונים לעונש למהלך חודש ספטמבר 2016 בפני מותב אחר של בי"מ"ש זה). לטענת הסנגורית, נוכח עקרון השיוויון בין נאשמים, ולאור העובדה כי המתלונן נפגע ע"י הנאשם האחר בהזדמנויות רבות, במהלך תקופה ממושכת ואף לאחר שהנאשם שבפנינו הפסיק מעשיו, ולאחר שהפגיעה הנוספת לא קבלה ביטוי בתסקיר נפגע העבירה שהוגש על י.מ "ראוי ומוצדק להתחשב בהסדר הטיעון שנעשה עם הנאשם ר.. לצורך הקלה בעונש שייגזר על הנאשם". התובעת לא התנגדה לקבלת הראיה הנוספת, שכן אין מחלוקת שהמתלונן י.מ נפגע מינית גם על ידי אחר. יחד עם זאת ציינה, כי הנאשם האחר היה, ועודנו, קטין; כי לא נעשה עמו כל הסדר לעניין העונש (מה גם, שטרם נגזר עונשו); וכי גם אם ניתן לצאת מנקודת ההנחה, שלא כל הנזק שנגרם לי.מ מקורו בנאשם, עדיין הפגיעה בי.מ הינה פגיעה קשה ויש לתת לה מלוא המשקל בגזירת עונשו של הנאשם, שחומרת מעשיו אינה מופחתת רק כיוון שפגע במי שנפגע גם על ידי אחר.

הסנגורית הגישה אסופת פסיקה בעקבותיה, ובעקבות כל האמור לעיל, בקשה לא להחמיר בעונשו של הנאשם, ולאפשר לו קבלת טיפול. אשר לפיצוי, בקשה הסנגורית שלא להחמיר בעניין זה, נוכח החובות שצבר הנאשם לאחר ש"הצליח להסתבך", כלשונה, עם חברות פלאפון וסלקום.

9. הנאשם פנה לבית המשפט והביע חרטה על מעשיו. לדבריו, הוא לוקח אחריות מלאה "על כל מה שעשיתי, ואף אחד לא אשם רק אני, ואני לוקח אחריות, ואני מבקש שבית המשפט יתן לי טיפול, אני רוצה לחזור לעצמי... לחיות כמו בן אדם נורמלי, לא לחיות בכלא כמו איזה עבריין, כולם מציקים לי וכל היום אונסים אותי, וכל היום מדברים אליי לא יפה... אם המתלוננים היו, אני הייתי מבקש מהם סליחה, לא כואב לי על

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 40602-07-15

בפני: כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק

עצמי, מגיע לי כל זה, הוא טובל בגלגלי, זה לא מגיע לו. כואב לי, חזה, אני מבקש שבית המשפט יתן לי טיפול, אני מדבר ללב שלכם, כי סוף כל סוף גם אתם הורים ואני בטוח שאתם הייתם עוזרים לו בפתרון בטיפולי".

הנאשם גם הגיש מכתב לבית המשפט ובו, למעשה, הוא חוזר על הדברים שאמר בעל פה במהלך הדיון. יחד עם זאת, הוסיף וציין במכתבו, כי הוא חש בושה נוכח מעשיו "הנלוזים והחמורים", והדגיש, כי "בטח שלא ניתן לומר כי לא ידעתי מה אני עושה, אולי לא עמדתי על חומרת המעשים, אך בהחלט הבנתי מה אני עושה, הדחפים כל כך חזקים עד שלא היה באפשרותי לדחות סיפוקים". עוד ציין, כי הוא מנודה בכלא, "מתייחסים אלי כאל פדופיל, מקבל מכות, וחש כמו סחבה, מבלי יכולת להרים את העיניים, מושפל עד עפר וחווה דברים איומים...". בסיום המכתב מבקש הנאשם מחילה והתחשבות, והביע תקווה, כי סליחתו תתקבל ותענה.

10. אין חולק כי מעשי הנאשם קשים וחמורים. לאורך חודשים ארוכים, מחודש דצמבר 2013 ועד ינואר 2015, הוא ביצע עבירות מין רבות ומגוונות בשני קטינים, צעירים ממנו בכ-6 שנים, ואשר התגוררו בשכנות אליו. אמנם גם הנאשם היה קטין בעת שביצע חלק ניכר מהעבירות, אולם פער הגילים בינו לבין קורבנותיו היה ניכר, במיוחד כאשר הקורבנות היו אך כבני 11 בעת שנפגעו, והנאשם על גבול הבגירות.

מדיניות הענישה שנקבעה על ידי ביהמ"ש העליון בהתייחס לעבירות מין בכלל, ועבירות מין בקטינים בפרט, קובעת את הצורך בענישה קשה הן כדרך למתן ביטוי לאינטרס הציבורי שבהרתעת עבריינים פוטנציאליים, כמו גם להרתעת הנאשם עצמו; ואף לנזקים המשמעותיים שנגרמו לגופם ונפשם של הקטינים, נפגעי העבירות, כתוצאה ממעשי הנאשם.

וכך קבע כב' השופט הנדל אך לאחרונה במסגרת ע"פ 8923/14 מדינת ישראל נ' פיוטר קרפצ'יוב (מיום 12/04/16):

"... אתעכב קמעא על הפגיעה החברתית הקשה בעבירות מסוג זה. על אף שכל פגיעה באחר היא חמורה וקשה, דומה שישנן עבירות אשר חורגות מהפגיעה בקרבן העבירה, וטמונה בהן תפיסה מוסרית וחברתית קלוקלת ומעוותת המחייבת החמרה מיוחדת. החמרה זו לא באה רק כדי להרתיע את העבריין אלא בנוסף לכך היא מבטאת סולם ערכים חברתי ראוי ומתוקן, ואף זו אחת מן הדרכים לבחינת עקרון ההלימה שקבע המחוקק. דרכים רבות לו למשפט להשמיע בהן את קולו ואחת מהן היא מדרג הענישה. הכפפתו של האחר והפיכתו לחפץ המספק את צרכי הפוגע, תוך הדממת קולו ומחיקת פניו של הנפגע, היא אינה רק פגיעה בנפגע עצמו אלא בערכי החברה כולה הרואה בכל אדם יצירה חד-פעמית, ייחודית ומיוחדת הקובעת תכלית לעצמה..

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 40602-07-15

בפני: כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק

... אנו מוצאים גם במקורותינו:

כל באי העולם, בצורת אדם הראשון הן נבראין, ואין פני
אחד מהן, דומה לפני חברו; לפיכך כל אחד ואחד יכול
לומר, בשבילי נברא העולם (משנה תורה, סנהדרין יב,
ז-ח)

בעבירות מין הפוגע מבקש לטשטש את פניו של האחר, להתעלם
מזהותו, מסיפור חייו, מרגשותיו ומכבודו, ולהפכו באחת לחפץ
דומם לסיפוק תאוותו. המבצע עבירות מין אינו רוצה בתוצאת
העבירה ובפגיעה באחר, אלא בעבירה עצמה ובמרבית המקרים היה
שמח אילו הנפגעת כלל לא הייתה חשה בהיותה קורבן למעשה
העבירה. בכך נעוצה חומרתן המיוחדת של עבירות אלה והן מטילות
על החברה את החובה להסיר את הלואה שהושם על פני הקורבנות
ולהשמיע את קולן דווקא במקום בו הוא נאלם.

11. חומרה יתרה נודעת לעבירות מין המבוצעות בקטינים דווקא, המתאפיינות בניצול פערי
הכוחות האינהרנטיים בין הקטין עול הימים לבין הפוגע, ובניצול תמימותו הטבעית של
הקטין לסיפוק יצריו של הפוגע. קל וחומר נכונים הדברים, ואף ביתר שאת, כאשר
המעשים נעשו לעיתים תוך כדי שימוש בכוח ובאימים, ותוך ניצול ההיכרות המוקדמת
שבין הפוגע לקורבנו. ידוע, והדברים אינם צריכים ראייה, כי הנזקים הנגרמים מעבירות
אלה נוטים להיות חמורים, משום שהעבירות פוגעות בנפשו של הקטין בשלב בו טרם
התגבשה אישיותו באופן סופי, ומותירות בו צלקות עמוקות (ר' ע"פ 5117/13 **וימר נ'**
מדינת ישראל, מיום 11/11/14; ע"פ 6882/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום
11/11/15). יתרה מכך, הכלל הנוהג בפסיקת ביהמ"ש העליון הוא, כי "במקרים של
עבירות מין בקטינים, יש להעביר מסר ברור וחד, כי הנוטלים לעצמם חירות לפגוע
בקטינים, צפויים לעונשים כבדים ומשמעותיים" (ע"פ 8203/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**,
מיום 09/09/12).

פעמים רבות חילל הנאשם את האוטונומיה של המתלוננים-הקטינים על גופם, ולאור
השיטתיות בה פעל, ריבוי העבירות והנפגעים, ומשך הזמן בו פעל, מתחייבת ענישה
מחמירה.

לצד כל אלה, יש גם לתת משקל להודייתו של הנאשם; לחרטה שהביע; ולכך שחסך
מהקטינים סבל נוסף ופטר אותם מהצורך להעיד בביהמ"ש. כן, יש לתת משקל לגילו
הצעיר של הנאשם היום ובעת ביצוע העבירות, ולכך שהוא נעדר עבר פלילי.
כן, ובעיקר, יש לתת משקל לנסיבות המיוחדות של הנאשם, כפי שאלה באו לידי ביטוי
במסמכים הרבים שהוגשו עליו ובעיקר בחוות הדעת של ד"ר פוקס; וכן, לניסיונות שלו,
עוד משנת 2012, לצאת ממעגל העבירות, לקבל טיפול ולהפסיק לפגוע בילדים.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 40602-07-15

בפני: כב' ס. הנשיא ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק

יחד עם זאת, לחוסר ההצלחה של הנאשם במסגרת הטיפולית שני פנים – האחד, כאמור, ההתרשמות מכוונתו הכנה של הנאשם להפסיק מעשיו, והשני, ההבנה כי כוחו אינו עומד לו להפסיק לפגוע באחרים וכי הוא אינו מוכן להתגייס לטיפול בכיוון זה. לא ניתן להשליך על מוסדות הרווחה את מלוא האחריות לכישלונות הטיפול בנאשם, כמו שגם לא ניתן להשליך האחריות הנ"ל אך על כתפי הוריו של הנאשם. האחריות היא של הנאשם להתגייס לטיפולים שהוצעו לו כדי שיפסיק לפגוע באחרים, ומשלא התגייס לטיפול, ומשפגע במתלוננים אפילו בעת שהיה מטופל מטעם רשויות הרווחה, מחובתנו לייחס משקל מועט לכישלונות הטיפולים.

למרות הנסיבות לקולא, מצאנו כי יש לאמץ את הרף העליון של טווח הענישה המוסכם, שכן כל הנסיבות לקולא מצאו כבר ביטויין בשיקול הדעת של המאשימה, עת הגיעה להסכמה עם ההגנה.

12. לאור כל האמור לעיל, אנו מרשיעים את הנאשם בעבירות שקבענו שביצע ודנים אותו לעונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל למשך 5 שנים החל מיום המעצר – 06/07/15.
- ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירה מהעבירות המפורטות בפרק י' סימן ה' לחוק העונשין, תשל"ז-1977, וזאת תוך 3 שנים מיום שחרורו.
- ג. הנאשם יפצה את המתלונן י.מ בסכום סמלי של 50,000 ₪ ואת המתלונן י.ב. בסכום סמלי של 30,000 ₪.

בשולי גזר הדין, אנו פונים לרשויות השב"ס בהמלצה לנסות לשלב את הנאשם בהליך טיפולי בין כותלי הכלא.

זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש העליון.

ניתן היום, כ"ג סיוון תשע"ו, 29 יוני 2016, במעמד הצדדים.

יורם צלקובניק, שופט

אריאל ואגו, שופט

ס. הנשיא, רויטל יפה-כ"ץ
אב"ד

